

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság *L.P. felperesnek a Budapesti Rendőr-főkapitányság* (1139 Budapest, Teve u. 4-6) *alperes elleni fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránti* perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül jelen bírósághoz benyújtott, a Fővárosi Bírósághoz címzett fellebbezésnek van helye.

A bíróság tájékoztatja a peres feleket, hogy a fellebbezési határidő lejárt előtt közösen kérhetik, hogy a bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el.

I n d o k o l á s

A bíróság a peres felek előadása, a csatolt iratok, valamint a tanúként meghallgatott V.L. és D. P. tanúvallomása alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes hivatásos szolgálati viszonyban áll a BRFK ... kerületi Rendőrkapitányságával. A felperes 2000. október 25-én szolgálata teljesítése során szolgálati személygépkocsijával közlekedési balesetben volt érintett.

A ... kerületi Rendőrkapitányság kapitányságvezetője 2000. november 3-án fegyelmi eljárás elrendeléséről hozott határozatot, hivatkozva arra, hogy felperes a közúti közlekedési szabályokat kisebb fokban megsértette.

A határozat meghozatalával egyidejűleg elrendelte a fegyelmi eljárás felfüggesztését indokolva azzal, hogy a cselekmény elbírálása olyan előzetes kérdéstől függ, amely más hatóság hatáskörébe tartozik. A határozat indokolása hivatkozott a 2000. október 25-én bekövetkezett balesetre, valamint arra, hogy a felperes magatartásával megszegte a KRESZ 35. § (1) bekezdésében foglaltakat. Továbbá tájékoztatta arról is a felperest, hogy az eljárás felfüggesztése a BRFK VI-VII. kerületi Rendőrkapitányság Központi Közúti Közlekedési Szabálysértési Osztálya határozatának meghozataláig tart.

A 2000. december 15-én kelt határozat szerint a szabálysértési hatóság úgy rendelkezett, hogy a felperes az elsőbbség és az előzés szabályának megsértése szabálysértés elkövetése miatt fegyelmi intézkedésnek helye, ezért az iratokat átteni rendelte a parancsnokhoz a szabálysértési hatóság. A felperes panasa folytán eljárta Fővárosi Főügyészség 2001. augusztus 3-án a szabálysértési határozatot hatályon kívül helyezte és egyben indítványozta a ... kerületi Rendőrkapitányság vezetőjéhez az ügy áttételét.

A ... kerületi rendőrkapitány 2001. szeptember 28-án kelt határozatával elrendelte a felfüggesztett fegyelmi eljárás továbbfolytatását. A fegyelmi eljárás alatt a vizsgáló a baleset körülményeinek tisztázása érdekében tanúkat hallgatott meg, majd 2001. november 20-án felkészítette összefoglaló jelentését. A felperes parancsnoki meghallgatására 2001. november 23-án került sor. A ... kerületi Rendőrkapitányság kapitányságvezetője 2001. november 26-án kelt határozatával a felperest 9.000,- Ft pénzbírság fenyítésben részesítette. A határozat indokolása szerint a felperes a 2000. október 25-én bekövetkezett balesetben tanúsított magatartásával megsértette a KRESZ 34. § (1) bekezdésében foglaltakat, amely cselekménye a 218/1999. (XII. 28.) Kormányrendelet 54. § (1) bekezdésébe ütköző közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértés alapos gyanúját keltik.

A felperes a határozat ellen panaszt nyújtott be, a panaszt 2001. december 22-én bírálta el a BRFK rendőrfőkapitánya azzal, hogy a felperes panaszát, mint alaptalant elutasította.

A felperes keresetében kérte a fenyítést tartalmazó határozat hatályon kívül helyezését, álláspontja szerint nem sértette meg a KRESZ vonatkozó rendelkezéseit. A perrel kapcsolatban költségigényt nem terjesztett elő.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, álláspontja szerint a munkáltató jogszerűen hozta meg a fentiekben részletezett fenyítést tartalmazó határozatot. A perrel kapcsolatban költségigényt nem terjesztett elő.

A felperes keresete az alábbiak miatt megalapozatlan:

A felperes 2000. október 25-én késő este 22 óra 10 perckor a BRFK ... kerületi Rendőrkapitányság udvaráról kikanyarodott a szolgálati gépkocsijával a X utcára az Y út irányába. A felperes által vezetett gépkocsi előtt egy ugyancsak rendőrségi személygépkocsi haladt, amelyet T. E. rendőr zászlós vezetett. Az X utcán haladva a felperes előadása szerint 50-60 kilométer/órára gyorsítva a gépkocsi előzési manőverbe kezdett, előadása szerint azt észlelte, hogy a T. E. által vezetett gépkocsi az úttest jobb oldalára lehúzódt és a felperes ezt úgy értékelte, hogy a kereszteződésnél jobbra fog kanyarodni. A felperes úgy nyilatkozott, hogy az előtte haladó gépkocsi az irányjelzőt nem tette ki. A felperes az előzés megkezdését követően, mikor már a T. E. által vezetett gépkocsi mellé ért, azt észlelte, hogy a gépkocsi balra nagy ívben kanyarodni kezdett az Y utcára. A felperes ekkor nekiütközött a T. E. vezette szolgálati gépkocsinak.

Az alperesi munkáltató a közlekedési baleset okozása miatt fegyelmi eljárást indított mind a felperes, mind a balesetben érintett T. E rendőr zászló ellen.

A 2001. november 26-án kelt határozat szerint, amelyben a felperest a ... kerületi Rendőrkapitányság vezetője 9.000,- Ft pénzbírság fenytéssel sújtotta, megállapította, hogy a felperes szabálytalanul, útkereszteződésben, valamint kijelölt gyalogos átkelőhely közvetlen közelében hajtotta végre az előzési manővert és ez okozta a gépkocsik összeütközését.

A fegyelmi eljárás során a vizsgáló meghallgatta mindkét gépkocsi vezetőjét, így a felperest és T. E-t is, valamint a gépkocsiban utazókat is. A két gépkocsivezető egymásnak ellentmondóan adták elő a balesetet megelőző körülményeket, a felperes határozottan állította, hogy T. E. az előzés megkezdése előtt jobbra húzódott és lelassított, s ez a felperes részére azt jelezte, hogy a gépkocsival jobbra kíván kanyarodni az útkereszteződésben, annak ellenére, hogy az irányjelző használatára nem került sor.

A balesetben érintett T. E. előadása szerint jobbra húzódásról és a gépjármű lelassulásáról nem volt szó, ő az útkereszteződésben balra kívánt kanyarodni és a kanyarodás közben a felperes előzésbe kezdett és ez okozta a két gépkocsi összeütközését.

A fegyelmi eljárás alatt a két érintett előadása közötti ellentmondást nem sikerült feloldani, ezzel együtt az összefoglaló jelentés megállapította, hogy a felperes az adott útszakasznál szabálytalanul útkereszteződésben, valamint kijelölt gyalogos átkelőhely közvetlen közelében hajtott végre előzési manővert. Ugyanakkor az is megállapításra került, hogy a másik érintett, T. E. a gépjárművével balra kanyarodásának megkezdése előtt nem kellően győződött meg arról, hogy a bekanyarodást az Y utcába végrehajthatja-e. A vizsgáló álláspontja szerint mindkét személy felelőssége megállapítható az okozott közlekedési balesetért.

A vizsgáló megállapítását és a lefolytatott bizonyítási eljárást figyelembe véve a rendőrkapitányság vezetője ugyancsak pénzbírság fenytéssel sújtotta a balesetben szintén érintett T. E-t is.

A bíróság a becsatolt iratokból, valamint a felek előadása és a tanúk meghallgatása alapján arra a következtetésre jutott, hogy valós a fegyelmi határozat azon indokolása, amely szerint a felperes szabálytalanul útkereszteződésben, valamint kijelölt gyalogos átkelőhely közvetlen közelében hajtott végre előzési manővert. A felperes által becsatolt rajz egyértelműen azt tartalmazza, hogy körülbelül 25-30 méterre az útkereszteződéstől kezdte meg a felperes az előtte haladó gépkocsi előzését, ezt támasztja alá az is, hogy mintegy 19,4 méter volt a baleset bekövetkezésekor a fékút, ebből a bíróság azt a következtetést vonta le, hogy ilyen körülmények között a felperes kellő biztonsággal nem tudta volna az előzést befejezni a kereszteződés előtt, illetve a gyalogos átkelőhely előtt. A fentieket támasztotta alá a szabálysértési hatóság által meghozott határozat indokolása, valamint a baleset napján felvett szabálysértési feljelentés is.

A bíróság a fentiek alapján megállapította, hogy a felperes valóban megsértette a KRESZ 34. § (1) bekezdésében foglaltakat, amely szerint szabálytalanul, útkereszteződésben, valamint kijelölt gyalogos átkelőhely közvetlen közelében hajtott végre előzési manővert. E szempontból irreleváns azon tény, körülmény, hogy a másik gépjármű vezetője valóban jobbra húzódott-e, illetve a gépjármű oly mértékben lelassult-e, aminek alapján a felperes joggal feltételezte azt, hogy a gépjármű jobbra kíván kanyarodni. Ha és amennyiben az előtte haladó gépjármű jobbra kanyarodási szándékát egyértelműen nem jelezte, úgy a felperesnek nyilvánvalóan körültekintően kellett volna az előzési manővert végrehajtani, illetve azt olyan helyen megkezdeni, amikor még biztonsággal befejezheti az előzést az útkereszteződés, illetve a gyalogos átkelőhely előtt olyan távolságban, hogy az másra nézve veszélyt ne jelentsen. A felperes ezt a körültekintés és gondosságot elmulasztotta, ezzel megsértette a KRESZ fentiekben idézett rendelkezését, ezért a bíróság a munkáltató által kiszabott fenyítést jogszerűnek találta. A fenyítés kapcsán a bíróság megjegyzi, hogy a bekövetkezett kárhoz viszonyítva igen csekély mértékű pénzbüntetést rótt ki a felperesre, valamint a munkáltató megállapította a balesetben érintett T. E. felelősségét is azzal, hogy az utóbbi a kanyarodás megkezdése előtt nem kellően győződött meg arról, hogy az általa vezetett gépkocsi előzését másik gépjármű már megkezdte-e. Ezzel a munkáltató a balesetben érintett két kolléga felelősségét más-más szempontú értékelés alapján állapította meg.

A bíróság a fentiek alapján a felperes keresetét, mint megalapozatlant elutasította.

A pernyertes alperesnek költségigénye nem volt, így arról határozni sem kellett.

Az ítélet ellen a Pp. 233. és 358. §-ai szerint van helye fellebbezésnek.

Budapest, 2002. október 21.

dr. Matók Ágnes sk.
a tanács elnöke
az aláírásban akadályozott
Laczkó Imréné és dr. Békefi Ottóné
ülnökök helyett is.

A FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
mint másodfokú bíróság
55.Mf.631.439/2002/3.

A Magyar Köztársaság nevében !

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (1077 Budapest, Király u. 71., ügyintéző: Dr. Tordai Gábor jogi munkatárs) által képviselt **L. P. felperesnek a Budapesti Rendőrkapitányság** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) **alperes ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt** indított perében a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2002. október 21. napján kelt 22.M.470/2002/5. számú ítélete ellen a felperes 7. és 8. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a Budapesti ... kerületi Rendőrkapitányság 144-19/2000. Fe. számú és a Budapesti Rendőrfőkapitányság 112-584/1/2001. Fe. számú határozatát hatályon kívül helyezi.

Az eljárás illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében felperes keresetét elutasította.

Indokolásában kifejtette, hogy a felperes hivatásos szolgálati viszonyban áll a BRFK ... kerületi Rendőrkapitánysággal. A felperes 2000. október 25-én szolgálata teljesítése során szolgálati személygépkocsijával közlekedési balesetben volt érintett. Ehhez kapcsolódóan fegyelmi eljárást követően a kapitányság vezetője a 2001. november 26-án kelt határozatával a felperest 9.000,- Ft pénzbírság fenytésben részesítette. Ennek indoka szerint a felperes a balesetben tanúsított magatartásával megsértette a KRESZ 34. § (1) bekezdésében foglaltakat, mert a felperes szabálytalanul útkereszteződésben, valamint kijelölt gyalogos átkelőhely közvetlen közelében hajtott végre előzési manővert.

Bizonyítás eredményeképpen állapította meg a bíróság (felek előadása, tanúnyilatkozat, a fegyelmi eljárás és szabálysértési eljárás iratanyaga), hogy valós volt a fegyelmi határozat indokolása mindkét, a felperes terhére rótt szabályszegés tekintetében. A bíróság a becsatolt rajz alapján értékelte, hogy kb. 25-30 méterre az útkereszteződéstől kezdte meg a felperes az előtte haladó gépkocsi előzését, ezt támasztotta alá, hogy mintegy 19,4 méter volt a baleset bekövetkezésekor a fékút. Mindebből a bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes kellő biztonsággal nem tudta volna az előzést befejezni a kereszteződés előtt, illetve a gyalogos átkelőhely előtt. Ezt tanúsította a szabálysértési hatóság által meghozott határozat indokolása és a felvett szabálysértési feljelentés is. A baleset bekövetkezését okozó, bizonyított felperesi szabályszegés kapcsán állapította meg, hogy felperes megsértette a KRESZ 34. § (1) bekezdésben foglaltakat. Értékelte, hogy amennyiben a felperes előtt haladó gépjármű a jobbra kanyarodási szándékát egyértelműen nem jelezte, úgy a felperesnek körültekintően kellett volna az előzési manővert végrehajtani, illetve olyan helyen megkezdeni azt, amikor még biztonsággal befejezheti az előzést a gyalogos átkelőhely előtt olyan távolságban, hogy az másra veszélyt ne jelentsen. A felperes ezt a körültekintést és gondosságot mulasztotta el, ezért a bíróság a munkáltató által kiszabott fenyítést jogszerűnek találta. Kitért arra, hogy a bekövetkezett kárhoz viszonyítva igen csekély mértékű pénzbüntetést mért ki a munkáltató, így annak megváltoztatására sem volt mód.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, kérve az ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a felperes keresetének helyt adva a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését, míg másodlagosan a pénzbírság fenyítés összegszerű mérséklését.

Hivatkozásképpen előadta, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatása törvénysértő volt, mind a szabálysértési törvényben szabályozottak megsértése, mind a Hszt-ben megfogalmazott lényeges eljárási szabályok be nem tartása miatt. Ebben a körben hivatkozott az 1999. évi LXIX tv. (továbbiakban: Sztv.) 30. § (1) bekezdésére, továbbá az 1996. évi XLIII. tv. (továbbiakban: Hszt.) 119. § (2) bekezdésére. Ezen jogszabályok rendezik, hogy az állományilletékes parancsnok jogosult a fegyelmi eljárás keretében a szabálysértési cselekmény elbírálására, így a fegyelmi eljárás felfüggesztésének a Hszt. 131. § (2) bek. c) pontjában meghatározott feltételei nem álltak fenn. A felfüggesztés jogellenessége miatt az Sztv. 11. § (1) és (6) bekezdése szerint a szabálysértés büntethetősége 2001. május 4-én elévült, különösen az Sztv. 11. § (7) bekezdése nyomán, a két év elteltére figyelemmel 2002. október 24-én a szabálysértés büntethetősége végleg elévült.

A felperes fellebbezésében érdemben is vitatta a fenyítésben, majd ítéletben foglaltakat azzal, hogy a fenyítést kiszabó elsőfokú határozatban rögzített két szabálytalanság közül egyik feltétel sem valósult meg. A KRESZ 34. § (8) bek. e) pontja lehetővé teszi az előzést olyan útkereszteződésben, ahol a jármű főútvonalon, vagy olyan más úton halad, amely elsőbbségét jelzőtábla jelzi. A bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a balesettel érintett kereszteződésben ilyen tábla lehetővé tette az előzést. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság arra nem volt tekintettel, hogy a fenyítést a panasz után elbíráló Budapesti Rendőrfőkapitány határozata már csak a gyalogos átkelőhely közvetlen közelében végrehajtott előzési manőver szabályszegését róta a felperesre, a másik korábban említett szabályszegésről hallgatott. A fegyelmi eljárás,

majd a bírósági eljárásban is meghallgatott egybehangzó tanúnyilatkozatok alapján kérte megállapítani azt a felperesi állítást, miszerint a felperes által vezetett személygépkocsi a bizonyított sebesség mellett az útkereszteződés előtt be tudta volna fejezni az előzést. Kizárólag a szabálytalanul balra kanyarodó megelőzött gépkocsival történő ütközés miatt nem tudta a felperes a gépkocsival az előzést még a gyalogos átkelőhely előtt befejezni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével a tényállást helytállóan tárta fel, melyet a másodfokú bíróság a már elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló peradatok alapján az alábbiakkal egészít ki:

Alperesi becsatolásban rendelkezésre állt a baleset napján, a baleset helyszínén a helyszínelést végző két rendőr által felvett jegyzőkönyv és helyszínrajz, melyben megtették a szabálysértési feljelentést közúti baleset ügyében. A BRFK Közlekedésrendészet, mint feljelentő hatóság nyomán járt el a BRFK VI-VII. kerületi Rendőrkapitányság Központi Közúti Közlekedési Szabálysértési Osztálya, mint elsőfokú szabálysértési hatóság és hozta meg a 2000. december 15-ére keltezett 11.522/2000. számú határozatát.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság 2001. december 22-re keltezett panasz elbírálásáról meghozott határozatában (112-584/1/2001. Fe.) az nyert megállapítást, hogy a felperes megszegte a KRESZ 34. § (8) bek. a) pontját, amely kimondja, hogy tilos előzni kijelölt gyalogos átkelőhelyen és közvetlenül a kijelölt gyalogos átkelőhely előtt. Ebben a körben értékelte a határozat, hogy a felperes terhére rótt szabálysértés elkövetését a beszerzett iratok, meghallgatott tanúk és a szembesítés alátámasztotta. Felperes a gyalogos átkelőhelytől 25-40 méter távolságból kezdte meg a másik jármű előzését úgy, hogy – a helyszínrajz alapján – 19,4 méter volt a kocsifékútja az ütközésig. Ez alapján biztonságosan nem tudta volna befejezni a másik jármű előzését a kijelölt gyalogos átkelőhely előtt. Ezzel az indokolással utasította el a felperes alaptalan panaszát a másodfokú határozat.

A Fővárosi Bíróság a fentiekkel kiegészített tényállás alapján nem fogadta el az első fokú ítélet ténybeli megállapításait és jogi érvelését, továbbá a felperes fellebbezésben előterjesztett eljárási kifogását is alaptalannak minősítette és kizárólag azt a körülményt értékelte, hogy az alperes a felperesi vitatással szemben a meghozott fenyítés vonatkozásában a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt azt emeli ki, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban a felperes személyesen járt el, és abban az eljárásban előterjesztett keresete a fenyítést kizárólag érdemében támadta és a fegyelmi eljárással kapcsolatos eljárásjogi kifogásokat nem terjesztett elő. A fellebbezésben kifogásolta először a felperes jogi képviselő útján a fegyelmi eljárás szabálytalanságait és erre az érvelésre is alapítottan kérte a fenyítést megfogalmazó határozat hatályon kívül helyezését. Ezen

körülményből adódik, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a fegyelmi eljárás szabályainak megtartására nézve megállapításokat az akkori keresethez igazodóan nem tartalmazott.

A másodfokú bíróság alkalmazta a jelen perben is hatályosuló Pp. 235. § (1) bekezdését, amely szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására csak akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték előadására csak akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az – elbírálása esetén – rá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul.

A másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdés második fordulata alapján bírálta felül a kizárólag fellebbezésben előterjesztett eljárási kifogást, mert a felperes érvelését olyannak minősítette, amely az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányult.

A felperes eljárásjogi kifogásában az Sztv. és Hszt. rendelkezéseinek téves alkalmazására hivatkozott azzal, hogy a fegyelmi eljárás felfüggesztésének feltételei nem álltak fenn, ebből következően az Sztv. elévülés szabályait kellett volna alkalmazni.

A másodfokú bíróság irányadónak tekintette azt a nem vitás körülményt, hogy a hivatásos szolgálati viszonyban álló felperes esetében a 2000. október 25-én bekövetkezett baleset szolgálattal összefüggésben elkövetettnek minősült. Ilyen esetkörre rendelkezik az Sztv. 30. § (1) bekezdése. E szerint a fegyveres szervek (pl. rendőrség) hivatásos állományú tagja által a szolgálati viszony tartama alatt a szolgálati helyen, illetőleg szolgálattal összefüggésben elkövetett szabálysértést fegyelmi eljárás keretében kell elbírálni. Ehhez kapcsolódóan és ezzel összhangban szabályozza a Hszt. 119. § (2) bekezdése, hogy a rendőrség hivatásos állományú tagja olyan szabálysértésének elbírálására, amelyet a szolgálati helyen, vagy a szolgálattal összefüggésben követett el, a fegyelmi eljárás szabályait kell alkalmazni.

Az egyértelmű és egymásra épülő törvényi szabályozásból következik, hogy a 2000. október 25-én történt balesettel kapcsolatosan az alperest a fegyelmi eljárás lefolytatásának kötelezettsége terhelte. Ennek tett eleget az állományilletékes parancsnok, amikor a Hszt. 128. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül a fegyelmi eljárást elrendelte. A Hszt. 131. § (2) bekezdés c) pontja rendelkezik arról, hogy a fegyelmi eljárást fel lehet függeszteni, ha a cselekmény elbírálása olyan előzetes kérdéstől függ, amelynek eldöntése bíróság vagy más hatóság hatáskörébe tartozik, annak a döntéséig. A kiegészített tényállás tükrözi, hogy a baleset napján megtörtént a szabálysértési feljelentés a felperest is érintően a BRFK Közlekedésrendészeténél, amely eljárás már folyamatban volt a fegyelmi eljárás elrendelésének időpontjában és amely szabálysértési eljárásban az elsőfokú szabálysértési hatóság az áttételt elrendelő határozatát csak 2000. december 15-én hozta meg. Ezen igazolt tény ismeretében helytállóan járt el az alperes a Hszt. 131. § (2) bek. c) pontját alkalmazva, amikor a

2000. november 3-án meghozott fegyelmi eljárás elrendeléséről szóló határozatban egyúttal a Hszt. 131. § (2) bek. c) pontjára hivatkozással a fegyelmi eljárást fel is függesztette. Csak a párhuzamosan folyó szabálysértési eljárás határozatának ügyészi felülbírálatát követően került a munkáltató abba a helyzetbe, hogy a fegyelmi eljárás továbbfolytatásáról rendelkezzen. Az ügyészi határozat 2001. augusztus 3-ára keltezett és ezt követően a munkáltató 2001. szeptember 28-án a fegyelmi eljárás továbbfolytatásáról a határozatát meghozta. Az ezt követően továbbfolyó fegyelmi eljárás felperes által sem vitatottan a Hszt. által meghatározott jogszabályi feltételek szerint folyt le.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezése és az alperes ellenkérelmi érvelése kapcsán kiemeli, hogy az egymásra épülő törvényi szabályozásra figyelemmel nem lehet beszélni az Sztv. és a Hszt. összeütközéséről és épp a hivatásos szolgálati jogviszonyhoz kapcsolódó fokozottabb elvárást érvényesíti a szolgálati jogviszonyt érintő szabálysértések fegyelmi eljárás keretében történő kivizsgálása és elbírálása.

A másodfokú bíróság a fentiek alapján megállapította, hogy a munkáltató a fegyelmi eljárás lefolytatásában a Hszt. rendelkezéseit megtartotta, így minden alapot nélkülözött a felperes eljárási kifogása. Érintőleg jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a Hszt. 131. § (3) bekezdése szerint a fegyelmi eljárás felfüggesztési ideje nem számít be az elévülési időbe.

A másodfokú bíróság a fegyelmi határozat érdemére nézve előterjesztett felperesi fellebbezési érvelést is értékelési körbe vonta és ehhez kapcsolódóan az alábbi megállapításokat tette:

Az elsőfokú bíróság a 2002. június 17-én megtartott (4. sorsz. jkv.) tárgyalásán a feleket figyelmeztette a Pp. 3 – 10. §-ig terjedő rendelkezések betartására. Jegyzőkönyvileg rögzítette, hogy a bíróság eleget tett így a Pp. 3. § (3) bekezdésében megfogalmazott úgynevezett előzetes tájékoztatási kötelezettségének. A felhívott jogszabályhely rendelkezése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha a törvény eltérően nem rendelkezik- a feleket terhelik. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A 4. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket, hogy kit terhel a bizonyítás kötelezettsége és ez milyen tényekre terjed ki.

A fegyelmi eljárás során is mindvégig és a bírósági eljárás keretében is a felperes vitatta, hogy a terhére rótt szabálysértést elkövette volna. A felperesi vitatással szemben a fegyelmi határozat jogszerűségét az abban foglaltak valódiságát az alperesnek kellett igazolnia. Ebben a körben az alperes kizárólag a fegyelmi eljárás iratait csatolta és az alapján kérte a kiszabott fenyítés helybenhagyását. A felperes

indítványozta a már fegyelmi eljárásban is meghallgatott szemtanúk tanúkénti meghallgatását, melynek az elsőfokú bíróság eleget tett, melyet az 5. sorszámú jegyzőkönyv tanúsít. Az alperes ezen túlmenően sem az elsőfokú bírósági eljárásban, sem a fellebbezési eljárásban további bizonyítási indítványt nem tett.

Az első fokú ítélet tükrözi, hogy a bíróság a rendelkezésre álló okiratok, tanúvallomások és a felperes előadása alapján tett meg azt a ténymegállapítást, hogy a felperes kellő biztonsággal nem tudta volna az előzést befejezni a kereszteződés, illetve a gyalogos átkelőhely előtt. Értékelte ebben a körben a 20-30 méterrel korábban megkezdett előzést és a helyszínen mért 19,4 méteres fékutat és az autó sebességét is. A felperes ugyanezen adatokra hivatkozással következetesen állította, hogy a gyalogos átkelőhely előtt az előzést be tudta volna fejezni, ha az előtte haladó gépkocsi szabálytalanul balra nem kanyarodik be.

A másodfokú bíróság a fentiek alapján azt állapította meg, hogy a felperesi vitatással szemben az elsőfokú bíróság közlekedési szakkérdésben hozott nem meggyőző és nem megalapozott döntést és figyelmen kívül hagyta a Pp. 177. § (1) bekezdését. E szerint, ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához, vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki. A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósan fogadja el. A jelen tényállásban az alperesre háruló bizonyítási kötelezettségre figyelemmel az alperes élhetett volna a Pp. 177. §-ában megjelölt szakértő bevonásának indítványával, amelyet a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti felhívás ellenére elmulasztott.

A másodfokú bíróság mindezek alapján nem látta bizonyítottnak a felperesi vitatással szemben a fenyítést kiszabó határozatban felperes terhére rótt KRESZ szabályok megsértését és bizonyíthatatlanság hiányában tekintette jogellenesnek a fegyelmi határozatot. A másodfokú bíróság a szükséges bizonyítási indítvány elmaradása miatt érdemben nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes ténylegesen a terhére rótt szabályszegést elkövette-e.

A másodfokú bíróság ehhez kapcsolódóan nyomatékosan utal arra, hogy a fenyítést kiszabó határozathoz kapcsolódóan a Budapesti Rendőrfőkapitány bár a panaszt elutasította, azonban a felperes mulasztását kizárólag a KRESZ 34. § (8) bekezdés a) pontjának megszegésében állapította meg. Ehhez képest nem volt már lehetősége az elsőfokú bíróságnak sem arra, hogy a fenyítést kiszabó határozat mindkét felhívott szabályellenességét érdemben vizsgálja, ugyanis a bíróság a másodfokú határozatban meghatározottakon túl nem terjeszkedhet. A másodfokú határozattal ugyanis az alperes saját hatáskörben változtatta meg a fenyítést kiszabó határozat indokolását, amely az elbírálás során a bíróságot is köti.

A Fővárosi Bíróság a fentiekben kifejtett érveléssel változtatta meg az elsőfokú bíróság ítéletét és a keresetnek megfelelően helyezte hatályon kívül a fenyítést kiszabó fegyelmi alaphatározatot és az azt felülbíráló másodfokú határozatot.

A másodfokú bíróság a megváltoztató döntését Pp. 253. § (2) bekezdése alapján hozta meg.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán az eljárás illetékét az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bek. és 14. § szerint.

A pernyertes felperes perköltség igényéről lemondott, ezért Pp. 78. § (2) bekezdése alapján ebben a körben rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2003. április 2.

Dr. Zubovics Lászlóné s.k.
a tanács elnöke

Mészárosné dr. Szabó Judit s.k.
előadó bíró

Siposné dr. Takács Ágnes s.k.
bíró